

Γένεσις
4,25-26· 6,1-9,17

Ὁ κατακλυσμός

Παίρνουμε ἀφορμή ἀπό τό οὐράνιο τόξο· εἴτε ἀπό τό φυσικό φαινόμενο, ἄν οἱ μέρες εἶναι βροχερές, εἴτε ἀπό τήν κατασκευή πού μπορούμε νά ἔχουμε κάνει πρὶν ἀπό τό μάθημα (βλ. ἐποπικό ὕλικό).

Μᾶς ἐντυπωσιάζει, παιδιά, τό οὐράνιο τόξο μέ τά ὑπέροχα χρώματά του! Μόλις ἀντιληφτοῦμε ὅτι φάνηκε στόν οὐρανό, τρέχουμε μέ χαρά νά τό δοῦμε καί τό θαυμάζουμε. Ἀλήθεια, ξέρετε, παιδιά, ὅτι συνδέεται μ' ἓνα κοσμοϊστορικό γεγονός, πού ἀναφέρεται στήν Ἁγία Γραφή;

Γιά πολλά χρόνια ζοῦσαν πάνω στή γῆ δύο γενιές ἀνθρώπων: ἡ γενιά τοῦ Κάιν, οἱ **Καϊνίτες**, πού ἦταν σάν τόν πρόγονό τους κακοί καί πονηροί, καί ἡ γενιά τοῦ **Σήθ**. Ὁ Σήθ ἦταν τό πρῶτο παιδί πού χάρισε ὁ Θεός στόν Ἀδάμ καί στήν Εὐά μετά τόν θάνατο τοῦ Ἄβελ. Ἦταν εὐσεβής καί καλοσυνάτος ὅπως ὁ Ἄβελ. Οἱ ἀπόγονοί του, οἱ **Σηθίτες**, ἦταν κι αὐτοί ἀνθρώποι μέ εὐσέβεια καί ἀρετή.

Μέ τό πέρασμα ὅμως τοῦ χρόνου, καθώς ἄρχισαν οἱ Σηθίτες νά κάνουν γάμους μέ γυναῖκες ἀπό τή γενιά τοῦ Κάιν, δυστυχῶς πα-

ρασύρθηκαν ὅλοι στό κακό. Μόνο μία οἰκογένεια ἀπό τούς Σηθίτες ξεχώριζε, γιατί κράτησε τήν πίστη καί τήν ἀγάπη της στόν Θεό. Ἦταν ἡ οἰκογένεια τοῦ **Νῶε**.

Μιά μέρα, λοιπόν, ὁ Θεός καλεῖ τόν Νῶε καί τοῦ λέει:

- Ἡ γῆ γέμισε ἀπό τίς ἀδικίες τῶν ἀνθρώπων. Ἦρθε ἡ ὥρα νά καταστρέψω κι αὐτούς καί τή γῆ. Ἐσύ ὅμως νά κάνεις μία **κιβωτό**, δηλαδή ἕνα τεράστιο πλοῖο. Τριώροφο νά τό κάνεις καί νά τό χωρίσεις σέ διαμερίσματα. Νά τό ἀλείψεις ἀπό μέσα καί ἀπ' ἔξω μέ πίσσα. Μπές μέσα σ' αὐτό ἐσύ καί οἱ γιοί σου -τρεῖς γιούς εἶχε ὁ Νῶε: τόν **Χάμ**, τόν **Σῆμ** καί τόν **Ἰάφεθ**-, ἡ γυναίκα σου καί οἱ γυναίκες τῶν παιδιῶν σου. Πάρε, ἐπίσης, ζευγάρια ἀπ' ὅλα τά πουλιά, ἀπ' ὅλα τά ζῶα καί τά ἐρπετά καί ἀπ' ὅλες τίς τροφές πού τρῶνε αὐτά κι ἐσεῖς.

Μέ προθυμία καί ὑπακοή ὁ Νῶε ἄρχισε ἀμέσως νά κατασκευάζει τήν κιβωτό (*δείχνουμε τήν εἰκόνα*, βλ. *Ἡ Βίβλος*, σ. 26-27). Ἐνῶ ὅμως αὐτός συμμορφωνόταν μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσαν νά κάνουν τό κακό ἀμετανόητοι. Κοροΐδευαν μάλιστα τόν Νῶε, ἀλλά ἐκεῖνος σάν νά μήν τούς ἄκουγε. Ἔνα τόν ἐνδιέφερε: Νά κάνει ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Ἐκατόν εἴκοσι χρόνια κατασκεύαζε τήν κιβωτό καί δέν σταμάτησε νά συμβουλεύει τούς ἀνθρώπους νά μετανοήσουν. Ἡ καρδιά ὅλων ὅμως εἶχε σκληρύνει καί δέν ἔδιναν καμία προσοχή στά λόγια του. Ἀντί νά γίνουν καλύτεροι, βιάδιζαν συνεχῶς πρὸς τό χειρότερο.

Ὅταν ἦταν πιά ἔτοιμη ἡ κιβωτός, ὁ Θεός προειδοποίησε τόν Νῶε: «Σέ ἐφτά μέρες ἡ γῆ θά πλημμυρίσει. Θά βρέχει σαράντα μέρες καί σαράντα νύχτες».

Πραγματικά, ἀφοῦ μπῆκε μέσα στήν κιβωτό ὁ Νῶε μαζί μέ τήν οἰκογένειά του καί ὅλα τά ζῶα, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ εἶχε πει ὁ Θεός, ἄρχισε ὁ φοβερός **κατακλυσμός** (*δείχνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή Βίβλο*, σ. 28-29). Ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ! Σαράντα μέρες καί νύχτες ἔβρεχε ἀσταμάτητα. Τά νερά σκέπασαν ὅλη τή γῆ,

ἀκόμη καί τὰ πιά ψηλά βουνά. Πνίγηκαν ὅλοι, ἄνθρωποι καί ζῶα! Τίποτε δέν ἔμεινε ζωντανό μέσα σ' ἐκείνη τή φοβερή νεροποντή. Τίποτε, ἐκτός ἀπό τούς ὀκτώ ἐκείνους ἀνθρώπους -τὴν οἰκογένεια τοῦ Νῶε- μέ ὅσα ζῶα εἶχαν μαζέψει μέσα στή μεγάλη κιβωτό. Αὐτή μόνο ἔπλεε, καί ὅσο ἀνέβαιναν τὰ νερά, ἀνέβαινε ψηλότερα.

Κάποτε ἡ νεροποντή σταμάτησε. Ἕνας δυνατός ἄνεμος φύσηξε, τὰ σύννεφα ἀποτραβήχτηκαν καί ὁ οὐρανός ἀνοιξε. Τὰ νερά ἄρχισαν ἀργά ἀργά νά ὑποχωροῦν. Πέρασαν πάνω ἀπό ἑκατό μέρες γιά νά φανεῖ ἡ στεριά. Ὅλη ἡ γῆ ἔμοιαζε μέ ἀπέραντη θάλασσα.

Κάποια στιγμή, ἡ κιβωτός κάθισε ἐπιπέλους πάνω σέ στέρεο ἔδαφος· στήν κορυφή τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ τῆς Ἀρμενίας, στό **Ἄραράτ**. Μετά ἀπό πολλές μέρες φάνηκαν καί οἱ κορφές τῶν ἄλλων βουνῶν. Ὁ Νῶε ἄφησε ἕνα **κοράκι** νά πετάξει, μά αὐτό δέν γύρισε πίσω. Ἄφησε ἔπειτα ἕνα **περιστέρι**. Αὐτό γύρισε καί μετά ἀπό ἑπτὰ μέρες τό ἄφησε καί πάλι νά πετάξει. Ὅταν τό περιστέρι ξαναγύρισε, κρατοῦσε στό ράμφος του ἕνα **κλαδί ἐλιᾶς**, σημάδι ὅτι τὰ νερά κατέβηκαν ἀρκετά καί ἄρχισαν νά φαίνονται τὰ δέντρα. Πέρασαν ἄλλες ἑπτὰ μέρες καί τό ξαναέστειλε, ἀλλά αὐτό δέν ἐπέστρεψε. Τότε ὁ Νῶε ἀνοιξε τή στέγη τῆς κιβωτοῦ καί εἶδε ὅτι τὰ νερά ὑποχώρησαν τελείως. Εἶχαν περάσει πάνω ἀπό δέκα μῆνες ἀπό τότε πού ζέσπασε ὁ κατακλυσμός.

Δέν βιάστηκε, ὥστόσο, ὁ Νῶε νά βγεῖ ἀπό τήν κιβωτό. Περίμενε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Δυό μῆνες μετά, ὅταν εἶχε στεγνώσει πιά καλά ἡ γῆ, τοῦ δίνει ὁ Θεός τήν ἐντολή νά βγοῦν ὅλοι ἀπό τήν κιβωτό. Εἶχε συμπληρωθεῖ ἀκριβῶς ἕνας χρόνος ἀπό τή μέρα πού εἶχαν μπεῖ στήν κιβωτό.

Μόλις ὁ πιστός Νῶε μέ τήν οἰκογένειά του πάτησαν τό πόδι τους στή στεριά, ἔστησαν συγκινημένοι ἕνα θυσιαστήριο καί πρόσφεραν **θυσία εὐχαριστίας** στόν Θεό καί σωτήρα τους. Ὀλόθερμη ἀνέβαινε ἡ δοξολογία τους, γιατί τούς κράτησε μέσ στήν κιβωτό ἀσφαλισμένους καί τούς ἔσωσε ἀπό τόν φοβερό κατακλυσμό.

Ἡ Ἐκκλησία κιβωτός σωτηρίας

Σάν ἐκεῖνο τόν κατακλυσμό, παιδιά, ἄλλος δέν θά γίνει. Τό ὑποσχέθηκε ὁ Θεός στόν Νῶε καί στήν οἰκογένειά του, ὅταν βγῆκαν ἀπό τήν κιβωτό. Τούς ἔδωσε μάλιστα καί ἕνα σημάδι στόν οὐρανό: τό **οὐράνιο τόξο** (δείχνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή Βίβλο, σελ. 30). Πολλές φορές τό βλέπουμε μετά ἀπό δυνατή νεροποντή καί μᾶς θυμίζει ἐκείνη τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ.

Κινδυνεύουμε, ὥστόσο, ἀπό ἕναν νέο κατακλυσμό. Ἀπό ποιόν κατακλυσμό κινδυνεύουμε; Ἀπό τήν ἁμαρτία πού κυριαρχεῖ στόν κόσμο μας· ἀπό τήν ἀσέβεια καί τήν ἀνηθικότητα, ἀπό τό ψέμα καί τό μίσος. **Πλημμύρισε τό κακό καί θέλει ὅλους νά μᾶς παρασύρει.**

Ποιό παιδί, ἄραγε, θά μπορέσει νά κρατήσῃ τήν εὐλάβεια πρὸς τόν Θεό, τήν ἀγνότητα, τήν εἰλικρίνεια, τήν καλοσύνη; Τό παιδί πού θά ἀσφαλιστεῖ μέσα στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας. Naί, ὑπάρχει καί σήμερα μιά κιβωτός πού μπορεῖ νά μᾶς ἀσφαλίσει καί νά μᾶς σώσει. Ποιά εἶναι αὐτή ἡ **κιβωτός τῆς σωτηρίας**; Ἡ **Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ μας (δείχνουμε τή ζωγραφιά «Κιβωτός ἡ Ἐκκλησία», βλ. ἐποπτικό ὄλικό).

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἅγια κιβωτό μπήκαμε τή μέρα πού **βαπτιστήκαμε**. Καί παραμένουμε ἀσφαλισμένοι μέσα σ' αὐτήν, ὅταν συμμετέχουμε στά **ἅγια Μυστήριά της**· ὅταν κάθε Κυριακή ἐκκλησιαζόμαστε, ὅταν ἐξομολογούμαστε καί κοινωνοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἐρχόμαστε ἐδῶ στό κατηχητικό μας καί μαθαίνουμε τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Νά βάλουμε, παιδιά, σήμερα ἕνα στόχο: **Νά μή λείπουμε ποτέ τήν Κυριακή ἀπό τόν ναό καί ἀπό τό κατηχητικό μας!** Ἔτσι θά μένουμε ἀσφαλισμένοι μέσα στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας, τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι γιά ὅλους μας τό καταφύγιο καί ἡ χαρά μας!

Κι ἂν βρεθοῦν κάποιοι νά σᾶς εἰρωνευτοῦν καί νά σᾶς κοροϊ-

δέψουν, νά θυμηθεῖτε τήν ἱστορία τοῦ Νῶε. Γελοῦσαν μαζί του οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς του. Τόν κοροΐδευαν πού μόνο αὐτός πίστευε στόν ἀληθινό Θεό. Ὁ Νῶε ὅμως ἔκανε αὐτό πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Δέν παρασύρθηκε, δέν ἐπηρεάστηκε ἀπό τό κακό πού ὑπῆρχε γύρω του. Γι' αὐτό, μόνο ὁ Νῶε καί ἡ οἰκογένειά του σώθηκαν ἀπό τόν φοβερό κατακλυσμό.

**Ἀπό τόν κατακλυσμό τοῦ κόσμου
θέλω, Κύριε, νά σωθῶ.
Τή ζωή μου θά ἀσφαλίσω
στῆς Ἐκκλησίας Σου τήν κιβωτό.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Κατασκευή: «Οὐράνιο τόξο».
3. «Κιβωτός ἡ Ἐκκλησία».
4. Ζωγραφιά.